

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Tomáše Herce v právní věci žalobce: **M. T.**, zast. Mgr. Markem Kovandou, advokátem se sídlem Malá Štěpánská 1932/3, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 12. 2025, č. j. OAMP-16105-16/TP-2025, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) A. Ch., II) A. Č.**, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2026, č. j. 19 A 3/2026-60,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků ani osob zúčastněných na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d ň ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 4. 6. 2025 podal žalobce žádost o vydání povolení k trvalému pobytu. Žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 12. 2025, č. j. OAMP-16105-16/TP-2025, žádosti nevyhověl a zamítl ji podle § 75 odst. 2 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění do 30. 9. 2025 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu. Svůj závěr žalovaný opřel o utajované informace stupně „důvěrné“, z nichž má vyplývat, že žalobce dlouhodobě „spolupracuje se svou manželkou“, která má být napojena na ruské zpravodajské služby.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou, kterou nyní napadeným rozsudkem městský soud zamítl jako nedůvodnou. Městský soud shledal, že žalovaný dostál povinnosti alespoň žalobci sdělit, co v obecné rovině z utajovaných informací vyplývá, uvedené sdělení též založil do správního spisu. Dále městský soud, který se s obsahem utajovaných informací seznámil, dovodil, že závěr žalovaného ob stojí. Existuje totiž důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu. Zároveň je z obsahu utajovaných informací seznatelné, proč žalovaný k výše uvedenému závěru dospěl, obsahují též popis konkrétních skutkových zjištění a jednání žalobce. Dle městského soudu ob stojí závěr žalovaného i přesto, že žalobce namítal, že s manželkou nežije již od roku 2023. Městský soud rovněž nepřisvědčil námitce, že měla být hodnocena společenská činnost žalobce v tuzemsku, nad kterou převzal záštitu tehdejší prezident.

[3] Ve vztahu k posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života městský soud uvedl, že žalobce ve správním řízení nic nenamítal, žalovaný proto vycházel pouze z jemu známých informací. Závěr žalovaného o přiměřenosti dopadů rozhodnutí ob stojí. Městský soud navíc provedl dokazování žalobcem navrženými důkazy a shledal, že i poté závěr uvedený v napadeném rozhodnutí ob stojí. Lékařská zpráva z roku 2019 nevypovídá nic o aktuálním zdravotním stavu žalobce. Ani během jednání soud nepozoroval žádné viditelné obtíže. Zároveň neshledal, že by věk žalobce působil nepřiměřenost rozhodnutí žalovaného. Délka pobytu na území pak nemůže být jediným a převažujícím hlediskem. Nepřisvědčil ani tvrzení žalobce, že bude po návratu do Běloruska perzekuován, neboť má udělen azyl nikoliv pro své aktivity v zemi původu, ale toliko z důvodu sloučení rodiny. Řízení o odnětí mezinárodní ochrany dosud není ukončeno, právě v tamním řízení se budou posuzovat a hodnotit případné obavy žalobce v souvislosti s návratem do země původu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá výše označený rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), na základě kterých požaduje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatel namítá, že se městský soud nedostatečně zabýval otázkou aktuálnosti existence bezpečnostního rizika, přičemž zdůraznil odpovědnost soudu za přezkum utajovaných informací. Závěr o aktuální bezpečnostní hrozbě musí být založen na konkrétních a časově relevantních poznatcích. Dle stěžovatele je bezpečnostní riziko konstruováno prostřednictvím jeho manželky, které žalovaný a soud dovozují pouze na základě spolupráce s ní, ačkoliv stěžovatel doložil, že s manželkou od roku 2023 nežije. Ta navíc opustila území republiky v roce 2025. Žalovaný ani městský soud tak dostatečně nezjistili skutkový stav.

[6] Městský soud se nevypořádal s námitkou, že bezpečnostní složky a žalovaný nezohlednili podstatnou změnu v osobním životě stěžovatele (odstěhování manželky a ukončení společného života). Městský soud též nevysvětlil, proč dle něj stěžovatel v rámci vytýkaného jednání vystupuje jako aktér, a nikoliv jako osoba ve „vleku manželky“. Samotná existence příbuzenského vztahu nemůže odůvodnit zamítnutí žádosti. Dle stěžovatele se soud nevypořádal ani s tím, že utajované informace mohou být dezinterpretací jeho legálních aktivit.

[7] Stěžovatel dále namítá, že městský soud nedostál své přezkumné roli ve vztahu k utajovaným informacím, které musí být konkrétní. Městský soud pouze nekriticky převzal závěry žalovaného a nevypořádal se s argumentací, že závěry žalovaného a bezpečnostních složek jsou v rozporu s veřejně známými aktivitami stěžovatele. Stěžovatel zpochybňuje přesvědčivost utajovaných informací s tím, že záštitu nad jeho aktivitami převzal tehdejší prezident republiky, což by v případě jeho bezpečnostní hrozby pro stát zajisté neučinil. Městský soud ani nekonkretizoval, o jaké konkrétní jednání stěžovatele, které je důvodem pro závěr o zamítnutí žádosti, se mělo jednat. Tím porušil kontradiktornost řízení.

pokračování

[8] Stěžovatel také namítá, že městský soud se dostatečně nevypořádal se žalobní námitkou stran nepřiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Navíc bagatelizoval délku stěžovatelova pobytu na území, jakož i jeho zdravotní stav, který nedostatečně posoudil. Dále rezignoval na posouzení rizik spojených s návratem stěžovatele do země původu. Za nepřipustně zjednodušující považuje stěžovatel argumentaci městského soudu, dle které mu doposud nebyl azyl odňat. Řízení o jeho odnětí totiž již bylo zahájeno a zamítnutí žádosti o trvalý pobyt představuje přímý a fatální zásah do jeho práv.

[9] Žalovaný ve vyjádření navrhl kasační stížnost zamítnout. Zdůraznil, že na kasační námitky nemůže plně reagovat, aby nevyzradil obsah utajovaných informací. Uvedl však, že jejich obsah mapuje aktivity stěžovatele v dlouhém časovém období, byť byly vykonávány společně s jeho manželkou. Nicméně stěžovatel v nich vystupoval jako aktér. Žalovaný dále shrnul, že utajované informace odpovídají požadavkům judikatury a obsahují též podklady, na základě kterých byly tyto informace zjištěny. Zásah do soukromého a rodinného života je zcela minimální, neboť stěžovateli není odnímáno pobytové oprávnění a napadené rozhodnutí nemá vliv na probíhající řízení o odnětí azylu. Stěžovatel navíc v průběhu správního řízení žádné skutečnosti stran svého soukromého a rodinného života netvrdil. Obsahem správního spisu je též obecné uvedení skutečností, které vyplývají z utajovaných informací, a které byly důvodem pro zamítnutí žádosti. Žalovaný poukázal na skutečnost, že stěžovatele vyrozuměl o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí, ten jí však nevyužil.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.).

[11] Nejvyšší správní soud se dále zabýval přijatelností kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Jedná se totiž o věc, v níž před krajským (zde městským) soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.). K obsahu neurčitěho pojmu přesah vlastních zájmů stěžovatele kasační soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, ve kterém se nepřijatelností podrobně zabýval.

[12] Stěžovatel v kasační stížnosti nikterak nevynechává důvody její přijatelnosti, ani Nejvyšší správní soud je neshledal. Kasační stížnost se nedotýká právních otázek, které dosud nebyly judikaturou NSS řešeny nebo jsou řešeny rozdílně, není dána potřeba učinit judikatorní odklon a kasační soud neshledal v napadeném rozsudku zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. Kasační stížnost je proto nepřijatelná.

[13] Ve vztahu k namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku kasační soud odkazuje na judikaturu stran obsahu pojmu nepřezkoumatelnosti (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, nebo ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, a ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, č. 1795/2009 Sb. NSS). Konstatování

nepřezkoumatelnosti by mělo být vyhrazeno opravdu výjimečným případům, kdy není z odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec patrné hodnocení podstatných důvodů či skutečností (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, odst. [29]).

[14] Namítá-li stěžovatel nepřezkoumatelnost rozsudku z důvodu, že mu není znám obsah utajovaných informací, ze kterých městský soud při svém rozhodování vycházel, jde o právní otázku, která byla v ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu opakovaně řešena. V obecné rovině platí závěr vyslovený v rozsudku NSS ze dne 14. 12. 2023, č. j. 4 Azs 283/2023-27, že: „bylo by [...] nelogické, aby poté, co byly některé skutečnosti označeny za utajované, by musely být následně ‚odtajněny‘ pro účely odůvodňování soudního rozhodnutí“ (odst. [14] cit. rozsudku). Především ale není nijak výjimečné, že kasační soud věcně přezkoumává a považuje za přezkoumatelná rozhodnutí krajských (městských) soudů opírající se o utajované informace (k shrnutí východisek přezkumu takovýchto rozhodnutí např. rozsudek NSS ze dne 31. 8. 2023, č. j. 1 Azs 87/2023-32, č. 4518/2023 Sb., odst. [13] až [17]).

[15] Městský soud se vypořádal se všemi žalobními námitkami, a sice s hodnocením aktuálnosti hrozby stěžovatele pro bezpečnost státu s přihlédnutím ke změně v jeho osobním životě, též vysvětlil, že obsahem utajovaných informací je dostatečně konkrétní popis jednání stěžovatele. Zabýval se i zásahem rozhodnutí do stěžovatelova soukromého a rodinného života včetně posouzení jeho zdravotního stavu a otázky návratu do země původu (byť tyto námitky stěžovatel uplatnil až v žalobě; ke všem zde uvedeným námitkám viz bod 50. a násl. napadeného rozsudku). Městský soud tedy řádně a srozumitelně vyložil důvody svého rozhodnutí a z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, jakými úvahami se při rozhodování řídil a jak se vypořádal s argumentací účastníků řízení. Napadený rozsudek tak je přezkoumatelný.

[16] Nejvyšší správní soud ve vztahu k namítaným vadám řízení připomíná, že zvláštní způsob nakládání s utajovanými informacemi, plynoucími ze zjištění zpravodajských služeb, je odrazem vážení relevantních ústavně chráněných hodnot, především zájmu na ochraně bezpečnosti státu a jeho demokratického zřízení na straně jedné a práva na řádný proces účastníka správního řízení na straně druhé (srov. rozsudky NSS ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101, č. 2602/2012 Sb., nebo ze dne 26. 4. 2018, č. j. 1 Azs 439/2017-57, odst. [27]). Judikatura nejen Nejvyššího správního soudu, ale též Ústavního soudu [např. náález ze dne 12. 7. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 11/2000 (N 113/23 SbNU 105; 322/2001 Sb.), nebo náález ze dne 19. 10. 2021, sp. zn. III. ÚS 2116/21], Evropského soudu pro lidská práva (rozsudky velkého senátu ze dne 19. 9. 2017, ve věci *Regner proti České republice*, stížnost č. 35289/11, nebo ze dne 15. 10. 2020, ve věci *Muhammad a Muhammad proti Rumunsku*, stížnost č. 80982/12) a Soudního dvora Evropské unie (rozsudek velkého senátu ze dne 4. 6. 2013, ve věci *ZZ proti Secretary of State for the Home Department*, C-300/11) dovodila, že procesní omezení účastníka řízení, jemuž jsou tyto informace legitimně zneprístupněny, musí být určitým způsobem vyvážena, aby byla ve výsledku přiměřená sledovaným účelům, tj. ochraně bezpečnosti státu a dalších ústavně aprobovaných zájmů.

[17] Uvedené vyvažování je zajištěno také prostřednictvím oprávnění správního soudu se s utajovanou informací přímo seznámit a ověřit hlediska její věrohodnosti, přesvědčivosti a relevance ve vztahu k závěrům, které z ní správní orgán vyvodil (srov. např. usnesení

pokračování

rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015-40, č. 3667/2018 Sb. NSS, odst. [32], nebo rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Azs 259/2019-28, č. 4031/2020 Sb. NSS, odst. [17]). Námitky stěžovatele, jejichž podstata se obecně týká omezení přístupu k utajované informaci, proto s ohledem na tyto judikaturní závěr nezakládají přijatelnost kasační stížnosti. Uvedené se týká námitek ohledně konkrétnosti a časové relevance skutečností obsažených v utajovaných informacích, stěžovatelovy spolupráce s jeho manželkou a jejich odloučení, jakož i převzetí záštity nad jeho společenskými aktivitami tehdejším prezidentem republiky. Tyto námitky mají totiž základ právě v nemožnosti seznámit se s obsahem utajovaných informací.

[18] Městský soud, který se s obsahem utajovaných informací seznámil, dospěl k závěru, že utajované informace jsou prosté názorů a domněnek, naopak jejich obsahem je reprodukce konkrétních skutkových zjištění, jejich podklady jsou dostatečné, a že se tedy jedná o aktivity, které směřují proti bezpečnostním zájmům České republiky (viz bod 50. napadeného rozsudku). Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že utajované informace by měly obsahovat popis zdroje a způsobu jejího získání, včetně popisu okolností a důvodů, pro které má policie nebo zpravodajská služba uvedené informace za věrohodné. Smyslem a účelem soudní kontroly je především zajistit, aby k rozhodování na základě utajovaných informací byly používány pouze informace skutečné a věrohodné, které poskytují dostatečně přesný a spolehlivý skutkový základ pro právní posouzení věci (srov. rozsudky NSS č. j. 2 Azs 259/2019-28, odst. [22], nebo ze dne 22. 9. 2021, č. j. 1 Azs 153/2021-78, odst. [20]).

[19] Aby Nejvyšší správní soud dostal výše uvedené povinnosti vyvážit nemožnost stěžovatele seznámit se s obsahem utajovaných informací, učinil tak sám. Nejvyšší správní soud neshledal v jejich posouzení městským soudem žádné hrubé pochybení, které by založilo přijatelnost kasační stížnosti, neboť důvod nevyhovění žádosti stěžovatele vyplývá z činnosti jeho manželky napojené na ruské zpravodajské služby (viz odst. [1] tohoto usnesení).

[20] Dle ustálené judikatury je míra a intenzita poměrování veřejných zájmů s právem cizince na soukromý a rodinný život přímo odvislá od množství a kvality informací, které má správní orgán k dispozici (rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2023, č. j. 4 Azs 18/2022-65, odst. [35]). Čím větší nebezpečí pro bezpečnost České republiky (veřejný pořádek) cizinec představuje, tím větší zásah do jeho soukromého a rodinného života lze připustit a shledat přiměřeným (srov. rozsudky NSS ze dne 15. 12. 2023, č. j. 10 Azs 253/2023-115, a ze dne 14. 1. 2021, č. j. 9 Azs 243/2020-32). Posouzením zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele se zabýval již žalovaný, byť pouze na základě jemu známých skutečností, jelikož stěžovatel ve správním řízení ve vztahu k takovému posouzení nic netvrdil. Následně přiměřenost rozhodnutí přezkoumal též městský soud, který se zabýval také stěžovatelem v žalobě nově tvrzenými skutečnostmi, avšak neshledal, že by odůvodňovaly zrušení rozhodnutí žalovaného. Ani v tomto posouzení městského soudu, který se neodchýlil do ustálené judikatury kasačního soudu, nelze shledat zásadní pochybení, které by založilo přijatelnost kasační stížnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nepřijatelnou odmítl podle § 104a s. ř. s., neboť městský soud nepochybil při výkladu práva a ustálenou a jednotnou judikaturu zdejšího soudu aplikoval na projednávanou věc korektně.

[22] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

[23] Osobám zúčastněným na řízení nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jim vznikly náklady. Přiznání náhrady jiných nákladů řízení z důvodů zvláštního zřetele hodných osoby zúčastněné na řízení nenavrhly. Stejně tak nebránily proti neúspěšnému stěžovateli své právo, které by jim vyplývalo z rozhodnutí napadeného žalobou (žádné takové právo osobám zúčastněným na řízení z rozhodnutí nevyplývalo). Nejvyšší správní soud proto podle § 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. rozhodl tak, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. června 2026

JUDr. Radan Malík
předseda senátu